

Бързо летѣха капчицитѣ къмъ небето. Тукъ ги духна вѣтърътъ и ги понесе надъ морето. Въ нѣколко часа тѣ прѣлетѣха хиляди километри. Тѣй имъ бѣше приятно да летятъ бързо, като птички. Какъ се радваше нашата капчица, като виждаше подъ себе си гори, планини, полета, села и градове!

Всичко за нея бѣше ново и тя не можеше да се нагледа на земята.

Тя бѣше се захласнала и не забѣлѣза какъ слънцето залѣзе. Настъпи нощъ. Стана хладно.

Малката капчица не искаше да пѣтува повече въ тъмнота. Тя рѣши да се спусне на земята къмъ засмѣнитѣ цвѣта.

Тихо полетѣ капчицата къмъ земята, и отъ невидимо мѣхурче, тя пакъ стана видима водна капка. Полуразцвѣтѣла роза се показа на срѣщу ѝ и тя падна на нейното вѣнче. Когато на утрото слънцето изгрѣ и заплува тихо по ясното небе, капчицата го поздрави съ добро утро и весело извика къмъ него:

— Мило слънчице, вземи ме пакъ при себе си!

И щомъ каза това, лжчитѣ на слънцето я обърнаха отново на парно мѣхурче и тя отново се понесе надъ села и градове.

Денътъ бѣше горещъ и душенъ. Капчицата поиска да се спусне на земята и замоли слънцето:

— Пусни ме, слънчице, на земята, къмъ моята майка морето!

Щомъ каза това, тя чу хиляди тънки гласчета около нея. Това бѣха сестрицитѣ ѝ, които плуваха съ нея. Слънцето се съжали надъ тѣхъ и тѣ почнаха да се събиратъ една до друга и образуваха облаче.

Тѣ се притискаха сѣ по-близу една друга и не знаеха що става съ тѣхъ. Ето, тѣ се прѣвърнаха въ водни капки и полетѣха на-

долу. Съ какъвъ шумъ, плѣскане и радостъ падаха тѣ на земята! А хората казваха: дъждъ вали!

Нашата капчица падна шумно на голѣмъ камъкъ, но не я заболѣ. Бодро скочи тя отъ камъка и се съедини съ своитѣ сестрици. Тѣ бѣха много и образуваха шумно ручейче.